

RENOVACIÓ

periòdic quinzenal d'esquerres

director: Salvador Artísó

redacció i administració:
revolució, 1 (baixos)

número solt 15 cèntims

dels articles publicats
son responsables llurs autors

EDITORIAL

Les Eleccions Municipals

DINTRE pocs dies tindran lloc les eleccions municipals. Aquesta vegada no es tracta de canviar la meitat del Consistori; es tracta de fer foc nou. S'ha de nomenar tot l'Ajuntament en pes.

Heus aquí quelcom que ha de preocupar-nos fonament. Es per a pensar-s'hi i obrar amb serenitat.

Fem un exàmen del passat: hem tingut ocasió de conèixer molts homes; han desfilat per Casa de la Vila munió de vilatans i forasters. Estem contents de llur actuació? Si hem de parlar francament hem de dir per algunes coses que sí; per moltes altres que no.

D'aquests anys de dictadura no cal parlar-ne gaire; sabem bé prou que la representació de la Vila no ha pas estat nomenada pel poble i que ha obrat sempre sense la seva confiança. La seva actuació, doncs, ha estat anti-liberal i anti-democràtica i, dit això, ja està dit tot. Aquests homes que s'han deixat portar per la vanitat representativa, que s'han prestat a servir un règim dictatorial, que han decidit i obrat a espatlles del poble, no deuen ni poden ostentar un càrrec representatiu ara, en aquests moments, en que s'atorga novament al poble el dret d'elecció.

No: liberalment i democràticament aquesta gent que ens ha estat imposada a la força i que per la força ha volgut obrar, no pot ésser avui la que ha de regir els destíns del nostre poble que ara més que mai, té importants problemes a resoldre.

Puigcerdà reclama una representació popular. Aquesta representació deu ésser escollida entre els homes de bona voluntat que vulguin servir-la honradament separant els interessos particulars dels col·lectius; homes de moralitat reconeguda que puguin combatre les immoralitats; homes d'iniciativa, d'empenta que sàpiguen preparar-li un pervindre esplendorós, que sàpiguen elevar-la a la categoria que li correspon.

Que aquests homes no es coneixen?

A fer-los conèixer, precisament, és allà on s'han de dirigir els nostres esforços. Dels que han servit ja en sabem els resultats. Ara, el que cal, és presentar els nous, els que no són gastats, els que porten al seu dins la saba del progrés.

En aquestes eleccions hem d'entrar a la lluita portant gent nova que vegi les coses tal com són i adequades als nostres temps.

Indiscrecions

La "Lluisa"

«No hi ha res que s'assembla més a un home ruc com una dona sàbia».

Quarentona, beata, lletja i arrugada, que us dona la sensació d'un municipal més que d'una dona.

Es fa dir Lluisa i escriu una sèrie de disbarats papitescs boi encaminant-los a predicar moralitat.

La coneixeu?

La setmana que vé donarem la solució.

L'obra de la Seu

Cada poble, per petit que sia, té la seva «obra de la Seu» i nosaltres, per a no ésser menys, també la tenim. Fa gairebé un any que no passa una setmana sense que algun obrer de la brigada municipal no passi un jornal o altre en l'explanació de la plaça de Barcelona; i si un any enrera hi havia alguns clots, avui sembla unes muntanyes russes. Per a que això no es faci etern, ens permetem oferir dues solucions:

Posar-hi bona grava i recomanar al senyor propietari del xalet de fusta que quan regui el seu jardí — cosa que sol fer massa sovint — no inundi tota la plaça de Barcelona com passa sempre.

Administració

En la reunió celebrada fa poc per la Permanent, es va prendre l'acord de cedir gratuïtament el local del segon pis de les Escoles graduades a l'associació de Filles de Maria.

D'això se'n diu administrar..., però, sembla que hauria estat més bonic i més «administratiu» treure el dit local a subhasta, que no haurien pas mancat llogaters.

A aquest preu només es pot dispo-

Aquest número ha passat per la censura

sar de la propietat particular; mai de la dels altres.

“Dios los cría...”

Que tot lo dolent s'encomana ja és sabut que no falla.

A Madrid s'ha format ara el partit del «Centro» en el que s'han ficat tots els homes fracassats i sense partit per a provar un darrer esforç a fi de salvar el què ja no té cura.

El mateix passa aquí a la nostra vila. Apropant-se eleccions i veient-se ja sense forces, els «cap-grossos» locals volen formar també una espècie de partit de «centro» i fer junts una candidatura per a intentar apoderar-se altre cop de la direcció de la nostra vila.

En aquesta candidatura aniran de brasset els *eternos rivales*, les dues úniques forces que fins ara es repartien el maneig dels destins de la Vila, imitant els antics partits polítics en el govern de la nació. Una anyada cada u i fer-se els ulls grossos mutualement en representar el paper d'oposició.

El motiu de fusionar-se ara públicament, no és altre sinó que, fent dos colles com feien abans, anirien al fracàs, i ajuntant-se podria ésser que encara els corresponguessin les sobres.

Cants a la lluna

De temps immemorial regeix amb tot rigor el que els vigilants de nit (*serenos*) obsquïen el veïnat amb cantarella cada quart d'hora.

Hi ha qui pretén donar-nos a entendre que el cant del *sereno* és convenient per a que des del llit poguem saber quina hora és, o bé si plou, neva o està serè.

Nosaltres creiem de bona fe que els cants dels *serenos* van a parar a la lluna. Boi suposant que llur cant tingui alguna utilitat, hem de convenir que és molest i que és un avís als malfactors.

Recordem la nostra juvenesa quan fent barrila ens passaven les hores de nit i plegàvem a la matinada. Després d'obrir la porta amb tota precaució i pujar l'escala de puntetes, en entrar a l'habitació el sereno ens feia la seva cantarella que provocava la repulsa paternal.

Nosaltres opinem que els *serenos* deuen ésser silenciosos a l'objecte de fer més feina en la seva tasca.

A. CLARIT

No ho volem

Fa molts dies que en el nostre país es parla amb insistència de l'estabilització de la pesseta i, com que els acontereixements denoten que és gairebé un fet consumat, hom creu un deure parlar-ne considerant l'atemptat que es faria a l'economia nacional i que el poble conscient no deu tolerar de cap de les maneres.

L'anterior ens ho fa suposar una sèrie de fets com la visita intempestiva de Mr. Quesnay, president del Banc Internacional de Pagaments, al nostre flamant ministre de Finances senyor Ventosa, i la sèrie de gestions i *pourparlers* ultrasecrets que s'han portat a cap amb determinats elements, semblant com si el govern, continuador de la normalitat (?) tingués por d'esbargir-los, fent cas omís del ciutadà pacient que és qui n'ha de sofrir les conseqüències. Els rumors de crisi fonamentats en la disconformitat d'algú dels de dins amb aquest pla i la sortida a tota pressa del senyor Cambó cap a París, hom suposa a visitar un polític de bastant prestigi que es proposava publicar una nota significant l'estrall de l'estabilització i que probablement ens hauria descobert negocis grans.

No es deu anar a l'estabilització. Principalment, el desmèrit que ha experimentat la nostra moneda, és degut als governs dictatorials que no han tingut prou prestigi ni han meregut la confiança del país i, majorment dels estrangers, portant, naturalment, com a conseqüència l'emigració de capitals.

Per altra part, la nostra economia no està tan migrada per ésser un reflexe de l'actual depreciació, çò que demostra que els fenòmens que la mouen són més aviat exteriors que de casa. Cal recordar que quan el desastre colonial, la nostra divisa va desmerèixer respecte al franc fins al 120 0/0 i després, sense cap miracle estabilitzador, va tornar al seu lloc solament amb una política més o menys moral i d'estalvi.

No n'ha de fer res el poble dels senyors que tenen valors invertits a l'estranger i cobren amb les seves divises que l'estabilització els hi multipliqui la renda al reduir les en moneda nacional, majorment essent com són dels principals causants de la depreciació,

Qui és aquest Mr. Quesnay i el seu Banc Internacional per a ficar-se en els nostres comptes i erigir-se en banquer dels nostres interessos?... que se'n vagi a administrar als desgraciats del pla Young. I en el cas actual de pre-estabilització, qui és el ministre d'Hisenda i el govern per a tocar un punt tan important per la nació que pertany única i exclusivament a les Corts, suprema manifestació de la sobirania nacional?

Suposem que aquest disbarat no serà portat a cap, doncs, serien molts els responsables de la ruina de l'obrer de l'empleat, de l'home de negocis quin ingrés o capital és en pessetes quin valor efectiu hauria estat amputat.

No es deu anar a l'estabilització! Que es sanegi l'orgia pressupostària, suprimint despeses, subvencions i generositats inexplicables dels últims anys dictatorials que solament el caprici d'uns van imposar-nos i que es formi UN GOVERN LEGITIM que, encarnant la voluntat nacional, tingui la confiança de propis i estranys i amb administració honrada i sincera ja es veurà com la nostra divisa assolirà el lloc que li correspon sense receptes dels doctors Quesnay i Cambó.

Ara bé: aquests remeis, solament poden aplicar-se —al meu entendre— amb una dosi total d'un que en coneixem: «República».

D. M.

Llegiu i propagueu

“renovació”

República i clericalisme

Es una idea ben equivocada la d'un sector del nostre poble que confon d'una manera sistemàtica, a l'ensenyament que perniciosament, la qüestió religiosa amb la forma de govern.

Sobre aquest particular se'n han escrit una munió d'articles i se'n han ocupat gairebé tots els grans homes panegiristes de la llibertat, i n'obstant encara podem constatar, amb recança, que són molts els que creuen incompatibles les creences religioses amb l'idea republicana.

Es clar que, a casa nostra, una gran part de culpa la té el mateix clericalisme de natural intransigent i faltat d'esperit liberal, car, no hem de fer més que mirar la seva Premsa per adonar-nos de la seva inhumanitat.

No cal, per convencer-se'n, sinó llegir alguna nícia com aquesta de «Nuevo Ripalda»:

«—¿Debe el Gobierno reprimir la libertad de imprenta por medio de la previa censura?

—Es evidente que sí.

—¿Hay otras libertades perniciosas?

—Sí, señor; la libertad de enseñanza, la libertad de propaganda y la libertad de reunión.»

O bé aquest «Catecismo Patriótico»:

«—¿Quiénes son los enemigos del Ejército?

—Los enemigos del orden, de la autoridad y de la fuerza.

—¿Por qué motivos lo odian?

—Porque la autoridad y la fuerza refrenan sus torpes codicias y castigan sus desenfrenos.

—¿Cómo se les denomina?

—Antimilitaristas, y también anticlericales.

—¿Qué significan los colores de nuestra bandera?

—El fruto arrancado a la tierra a costa de nuestros sudores, y la sangre que circula por nuestras venas.»

No és, doncs, gens extrany que davant d'aquesta argumentació el poble hi oposi l'anticlericalisme a ultrança que tan perillós és per a uns i altres.

Fóra, doncs, convenient que la bona Premsa catòlica, es preocupés d'aquesta qüestió que ha d'interessar-los més que a nosaltres, fent que aquests «enragés» fossin més comprensius o com deia l'il·lustre publicista i egregi polític En Rovira i Virgili, més cristians.

XAVIER BONET

ANIMES MESQUINES

Amb motiu de les anunciades eleccions municipals han començat a bellugar-se, a la nostra Vila, uns senyors, fent neteja de llurs armes de baixa política i, és clar, la seva pedra de toc és el Centre Republicà.

Aquest Centre, encare que si els sentiu a ells és format per quatre criatures i dirigit per uns exaltats que no tenen la més petita noció de política,

no deixa de preocupar-los, cosa ben comprensible si es té en compte que ben o mal dirigit, format per homes o per criatures, és la única força de col·lectivitat existent a la nostra Vila, naturalment, ells han de procurar per tots els mitjans honests o deshonestos donar-li la batalla i triomfar d'ell encare que per això tinguin necessitat de recórrer a la difamació, arma ben poc noble, però, d'una eficàcia immensa.

Preparats, doncs, a la batalla no dubten en llençar tot el fel que pot sortir de llurs ànimes mesquines, i ahir varen aprofitar un cas completament personal per a ferne una qüestió política (naturalment en descrèdit dels elements republicans), avui critiquen el procedir d'un element contrari i no dubtarien a escriure'n la seva vida privada, si tinguessin la sort de saber-ne alguna cosa. No sabem lo que faran demà; els creiem, però, capables de qualsevol baixesa mentre creguin que pot donar-los el vot d'algun d'aquests «Zeros de la Societat» que creuen que igual són els uns que els altres.

Aquests elements que fins ara havien sigut nomenats «les forces vives» i que han recorregut tota la gama de la política els sorpren de trobar-se enfront d'un partit jove, sà i fort, d'un partit que malgrat els èntrebancs, que els ha posat el govern d'excepció del general Berenguer, obligant-los a la inacció quan més necessitat tenien de treballar, s'han mantingut en el seu lloc i cada dia va enfortint els fonaments.

Acostumats com estaven a fer política, del partit que més bé pagava, no poden avenir-se de que hi hagi un jove que treballi sense esperar la remuneració, i ara s'adonen que no es pot ésser demòcrata i acceptar càrrecs de R. O., que no es pot ésser reformista, regionalista Pupí (i altres coses que sabem i no volem dir) i un cop caiguts tornar al poble i dir-los: «Jo també soc republicà»; com si l'ésser-ne no fós més que adjectivar-se'n. Avui veuen que el poble no fa cas d'ells i desenganyats, en jugar-se la última carta, no dubten en recórrer a tots els mitjans per a satisfer llur concupiscència.

FRANCESC ARTISÓ

Voleu gaudir dels concerts i notícies per RADIO i obtenir el millor aparell?

Consulteu a En REGUANT

RECORDANT UNA FALLIDA

De trista recordança és l'afer de la Banca Borrell i Martí, quina fallida deixà una bona quantitat d'acreedors en una situació força engorrosa. Infinitat de treballadors que amb la suor de l'anyada portaven petites quantitats, premi dels seus estalvis, al resguard de la casa bancària cercant la seguretat de la seva humil fortuneta, per si els hi mancava un dia la feina o bé la salut no fos per ells prou fagadora.

No cal recordar els efectes llastimosos que ocasionà la fallida, que anava lligada amb el pervindre d'uns, la misèria d'altres, la salut i el malestar dels més necessitosos.

En parlar de l'afer, no necessitem recordar la calamitosa fallida, que en bona hora hagin borrat de la memòria els més perjudicats, que per ells no va dirigit el nostre toc d'atenció.

Liquidada que fou la major part de les despulles de la banca, varen calmar-se els ànims i fou nomenada una sindicatura o comissió liquidadora per a depurar tot el restant, cobrar dels deudors etz., etz.

No necessitem posar noms, perquè tothom sap de qui està composada la comissió liquidadora; el que si devem preguntar és perquè no s'ha resolt aquesta liquidació; el perquè no es parla del remanent; perquè no es té la deguda atenció als acreedors posant-los al corrent de la marxa i gestions encaminades a la liquidació definitiva de les 38 a 40 mil pessetes que deuen encare quedar amb els corresponents interessos.

Ha passat el temps suficient per a haver deixat ultimat l'afer de la Banca Borrell i Martí, i seria hora que es procedís al repartiment evitant despeses que ja no són necessàries com tampoc són de raó ja els honoraris ni tot el que signifiqui minvar el capital.

¿Encare no han pagat els deudors?

Es hora de mirar la realitat de cara, recordant que cada acreeador pot administrar-se els seus bens amb tanta seguretat i encert com pugui fer-ho la comissió liquidadora.

S. T.

Llampecs

Una de les nostres primeres autoritats s'enutja escalonadament quan algú surt a parlar del nostre modest quinzenal.

No ho sentim ni ho deplorem gens ni mica. La seva profunda contrarietat encaixa perfectament amb la nostra pregona satisfacció. Per això, i davant la morbositat que a aquesta autoritat governativa li produeix el nostre periòdic, no ens podem estar de recomanar-li no precipiti llur excitació, que nosaltres acollim impertorbables, perquè hem vingut per fer molta feina i tot just si som al principi.

Ens permetem, per tant, fer-li avinent a aquest senyor regionalista d'ahir i Monarquic ocasional d'avui—per si no ho sab— que d'aquí endavant caldrà jugar net, car desd'aquestes columnes serà blasmada tota jugada tèrbola o arbitrària.

No hem pogut esbrinar l'exactitud d'una notícia que, d'ésser certa, causarà entre molts convilatans una natural i sorprenent indignació.

Es tracta d'un nomenament per a ocupar un càrrec molt sol·licitat per diversos puigcerdanesos, el qual hauria recaigut a favor d'un «climatèric» que va disfressat de turista i que pretén amparar-se del districte per al seu amo i senyor.

Ja començaria bé...

Fa unes quantes setmanes que assistim a un duel periodístic local, carincló, però, divertit de debò. Dos senyors que no tenim el gust de conèixer personalment, ni ens interessa tampoc, es treuen políticament els drapets al sol competint tan l'un com l'altre en qüestió de patriotisme.

La lluita sembla, però, deturada ara com ara; ni vençuts ni vencedors, perquè, està clar, no pot ésser d'altra manera entre elements de la mateixa redacció; però, ja hi comença a haver partidisme i darrerament un dels redactors, el més valent, ja rebé una encoratjadora epistola d'adhesió que, al nostre entendre, és el millor sistema per a què tot quedi a casa.

Tots Dos

El millor motor elèctric: "SIEMENS"
En REGUANT n-el proporcionarà

Voleu estar satisfet de la vostra instal·lació elèctrica?
Feu-la fer per En REGUANT

El problema de les aigües

Sembla talment que els Ajuntaments de la vila no s'han pres massa seriosament la qüestió de les aigües.

Avui tenim les aigües del Querol que abasteixen amb escases les conduccions casolanes. La qualitat és deficient per negligència de qui deuria ocupar-se'n, ja que es troben filtre i dipòsits en deplorable estat.

El descuidar un problema de capital importància com ho és aquest, significa el descrèdit de Puigcerdà com estació estiuenca.

Per altra banda les aigües de les fonts i pous públics. Es raonable que la vila cedeixi les aigües de la font de les Monges?

No concebim com s'han cedit plomes d'aigua de la dita font a l'estació que, com sabem, deu proporcionar-se-la directament de la deu muntanyesa.

Avui es troba aquesta font (ja descreditada de temps per obra i gràcia d'ajuntaments d'imposició) gairebé seca a causa de la sangonera de l'estació del Transpirenenc. Tota una barriada clama contra els municipis per l'obra de la calamitosa grapada dictatorial. Tota una barriada que no comptava amb altra aigua per a les necessitats domèstiques es troba avui en completa escasesa. L'ajuntament del senyor Pujol va cedir les aigües sobrants (?) a l'estació. L'ajuntament del senyor Vernis, en lloc de tornar obrir les dues fonts, hi ha fet posar una aixeta de funcionament estrambòtic que obliga els veïns a fer cúa per a obtenir un litre d'aigua.

Hem vist de ja fa anys que els nosconcells municipals no es preocupen més que d'insignificàncies que donen cap profit, mentre es deixen en el més complet abandó problemes com el de les aigües.

SALVADOR ARTISÓ

Demaneu «RENOVACIÓ» a la Llibreria Domenech

Subscripcions en l'Administració REVOLUCIÓ, 1

Trimestre	1 peseta
Semestre	1.75 «
Fora, sis mesos	2 «

Diputació Provincial de Gerona

Nota de la Presidencia

La Diputació, en Comisión Permanente, por acuerdo de 24 de Febrero último, aceptando una proposición del señor Diputado Ponente de Beneficencia en la que, haciéndose eco de diversos rumores referentes a supuestas irregularidades de Señores Facultativos de la Beneficencia provincial, proponía se abriese una información pública para ver de comprobar y esclarecer la certitud de aquellas imputaciones resolvió de conformidad.

Y en cumplimiento del meritado acuerdo, esta Presidencia declara abierta la información pública en la Secretaría de la Corporación todos los días hábiles, durante el término de un mes, a contar desde el día siguiente al de la publicación del correspondiente anuncio en el Boletín Oficial de la provincia, y aun transcurrido este plazo, por mientras no se haya reunido la Comisión Permanente, de doce a una de la mañana, y de seis a ocho de la tarde, ante el Sr. Ponente de Beneficencia, quien, auxiliado del Sr. Secretario, recibirá a cuantas personas quieran hacer las revelaciones que estimen pertinentes al indicado objeto.

A los efectos del plazo abierto para la referida información, se advierte al público que en el Boletín Oficial de la provincia, número 28, correspondiente al día de ayer, se publicó el aludido anuncio y así bien la propuesta y acuerdo íntegros de referencia. — Gerona, 6 de marzo de 1931.—El Presidente, Emilio Saguer.

El Partido Catalanista Republicano

Grandemente nos impresionó el esbozo que el Presidente del partido «Acció Republicana de Catalunya» nos hizo de lo que será el nuevo partido que viene a llenar un vacío, al unir las fuerzas catalanas en un potente grupo que labore en pro de Cataluña y colabore con las demás regiones españolas para la implantación de la República federal en España.

No quedó un solo punto, de los muchos que pueden interesarnos, que no fuese ampliamente tratado, el problema religioso principalmente lo fué de una forma que el más fanático religioso juntamente con el más ateo

no tendrán inconveniente en adherirse al nuevo partido.

La constitución interna del partido responde fielmente al programa democrático del mismo, desde la más remota aldea los últimos de sus habitantes cooperarán al desenvolvimiento del partido eligiendo su comité local que, a su vez, juntamente con los de los pueblos colindantes formarán el regional, estos a su vez el provincial para llegar a constituir la Asamblea que formará el Comité Central del partido.

Al llenar todas las aspiraciones de Cataluña, al mostrar un programa que por fuerza ha de ser grato a todos los buenos catalanes, todos han de cooperar al nuevo partido que, creándose sobre toda Cataluña des-haga las instituciones que con el nombre de Cataluña sólo sirven de pantalla tras la que se ocultan los defensores del régimen del caciquismo.

JUAN J. SEDANO

“Per una banda, la dictadura feia catalanisme; per l'altra —representació d'un règim que la impulsava i sostenia— feia republicanisme.”

ALBERT BASTARDES

(a la «Rambla de Catalunya»)

Teatre del Círcol

Avui!!!

Sensacional Programa

Presentació de la superproducció
TITAN FOX

EL CAPITAN

LÁ T I G O

pels simpàtic artista MAC LAGEEN

AVIAT:

Esto es el cielo -- Los cosacos

La política és vida

EL què aferma la vida, aferma la política, perquè la política és vida, vida conscient; «vida viscuda» per a dir-ho així; la política és la organització de la comunitat. La política és tan estreta com el ciutadà, així mateix, però, tan ampla com l'Univers. La política comença en la llar. En quin punt la vida privada deixa d'ésser privada? On comença la «política»?

Les correctes relacions amb el veí, encara que disposi d'automòbil, posseeixi el tracte obsequiós de la secretaria, del xòfer, del servei tot, la enutjosa discreció de la vida quotidiana, la serenitat del joc en el camp d'esports,... tot això, considerat com a vida privada, és «política»; la vida en comú organitzada.

Qui negarà que el preu del pa, el compte de la llum o la nota d'imposts formen part de la Política? No hi ha dubte que la colla d'amics en un cafè no té menys dret d'existència política que la reunió d'un partit o els debats del Parlament.

El polític podrà intentar per un moment passar la vida per alt (que és des del primer home la matèria fonamental de llur política) no tardarà, però, en doldre-ho. El contemporani «apolític» podrà imaginar-se que no té res que veure amb la política, però, en realitat està subjecte a ella.

El que sosté que el seu art, la seva ciència o la seva afició a l'esport són més importants que la política, el que demostren tan sols, és que les intervencions dels polítics en la seva existència privada han estat fins ara soportables... doncs, els «apolítics», protesten enèrgicament quan el fibló entra en les seves carns. L'artista com l'esportman, posaran en evidència, exhibiran el seu cor polític, si la política els hi aporta algun benefici.

Entretant es posen en el mateix graó que la multitud de ciutadans amb dret a votar i que no es prenen la molèstia d'efectuar el sufragi. Mils i mils d'obriers consideren tan feliç la seva vida, per miserable que sigui, que no desitgen arduosament una introducció de millora.

La política deuria ésser tan arrelada com la mateixa vida; ambdúes, però, es marceixen sense la rosada de l'Idealisme amb el qual comencem el demà.

El dret al sufragi no és més que un principi mesquí. A ell deuen seguir la cultura i desenrotllament de la civilització la que, al seu torn, no és més que el primer grau d'un nou anhel del saber damunt una base més extensa i moderna.

Abans d'estar en disposició de sentir se embaucat davant l'apolitisme, abans de tenir el sentit d'investigació de lo etern i abandonar-se confiadament a ell, són necessàries algunes condicions prèvies de civilització per a omplir una vida col·lectiva raonada i aquestes condicions es resumeixen en una paraula: Política!

R. K.

Ciutadà:

si ho ets, si portes en tu la dignitat de l'home, si estimes la llibertat, no oblidis que dintre pocs dies findràs a la mà l'arma que ha resoldre el teu pervindre.

Utilitza-la amb consciència.

Per Puigcerdà, per la Llibertat i per la Democràcia.

Sastreria de FRANCESC OLIU

MAJOR. 47

Immens assortit en panyeria
de totes classes. - Novetats.-
Tall immillorable.- Fantasies
Confecció acurada
- PREUS REDUITS -

Confiteria RIU

XAMPANYS I LICORS DE
LES MILLORS MARQUES

ALBERT BONET
MAJOR, 36 :: TELÈF, 47-A

JAUME SOLANA

LLAUNER

Instal·lacions de Water-clossets,
termo sifons, tuberies de plom i
ferro.- Conduccions interiors
d'aigües i gas

ESPANYA, 8

Aboneu-vos a la

**BIBLIOTECA CIRCULANT
DE LA**

LLIBRERIA DOMENECH

Demaneu condicions d'abonament

REVOLUCIÓ, 11

TELÈFON, 88

Aliments LA CERDANYA

(ANTIGA CASA MUNTANS)

*Ultramarins - Drogues - Embotits -
Olis - Vins i licors de les millors
marques : : : : : :*

Dipòsit dels Cafès "MOMOTOMBO"

SUCURSAL 132

Isidre Palomera Guàrdia

Carrer d'Espanya, 30

Hotel Terminus

(davant de l'Estació)

GRAN CONFORT

SERVEI ACURAT

TRANSPORTS
ARTUR PEIX

Espanya, 38 - Tel. 51 - PUIGCERDA

Agència Ubach

Princesa, 37 - Teléf. 17213 - BARCELONA

JOAN FORNESA PUIGDEMASA

AGENT DE DUANES COL·LEGIAT

COMISSIONISTA DE TRANSIT

Espanya, 14 :-: Telèfon, 74